

ta wastu olnud, agga ommeti olli Jürri tedda truufes teninud ja nüüd ennast siüddameliku armastusega lapse pole pöörnud. Kui möldrit mulda pandi, wiiskas iggaüks leinajatest kolm korda mulda püsärgi peale, agga Jürri panni lapse käed risti, lugges Jõsa-meie palwet ja läks koju. Nüüd maggab mölder omma külmas hanaš jure ülesetõusmise päwa hommikuni, ja ei tule mitte ennam weški kollinat. Kõiksime siis nüüd, mis temma poejast sanud. — Surnuaejast läksid sugulased weel kord weški jure taggasi lapse pärrast nõu piddama. Üks ta emma wendadest, Juhhan Puderjaan ütles: „Poisi ma wõttan ennese jure, sest mul polle last, weški jättame Jürri hõlets, kelle truufust tunneme. Kaarlišt peab ka mölder sama, nenda kui temma isä ja suur-isä olli!“ — Kõik sugulased piddasid sedda nõu heaks, jättsid Jummalaga, ja Juhhan Puderjaan wiis kohhe weikešt Kaarlit ennese koju. Puderjaan, Kaarli onnu olli nisuggune inimene, kes agga sellega üks rahhul on: et agga inimesed

neist middagi pahha ei tea räkida. Temma warastas wiljast, mis jahwatada todi, mitte ennam egga wähhem kui nisuggune mölder wõib warastada, kes üks inimeste ees tahhab õigeks petud sada, agga mitte selle peale ei mõtle, et Jummal inimese sallajamad teud ja temma siüddame nõud ja mõtted ärranääb, ja nende järrel ta peale kohhut mõistab. Karel kaswas onnu hole al prikseste üles; kes tedda näggi, kitis tedda. Onnu murre olli, et ta kolis heaste piddi õppima, sest ta ütles, et lapsest, mis nores põlwes ei wiitsi middagi tehha egga õppida, waid laiskuses, wiltsimises ja koerustükkides üleskaswab, ialgi õiget inimest ei sa; mis kül wägga tõssi on. Karel olli hästi õppinud, et ta mõistis nagu koolmeister issegi luggeda, kirjutada ja kõik raskeid arwamised wälja arwata, ja peale sedda olli ta ka hea mölder; agga üks aši pudus temmale ommeti, ja se olli Jummalaga kartus, mis keikis asjus kasu sadab, ja kellel on seinnatse ja tulleva ellu tõutus. Mis ta kolis ja pärrast ka loris Jum-